

CHUDINKA ZOUFALÁ - 3

ÁĚtrtek, 02 duben 2020

Nejsem vlastně-kem auta. ÁĚidiÁĚjk jsem pÁĚmed deseti lety dostala z nÁĚjakÁĚch nadpÁĚmiroženÁĚch pÁĚmÁĚin a od tÁĚ nedojela dÁĚl neÁĚ za roh do hypermarketu a zpÁĚt. Kdybych tvrdila, ÁĚe bez nehody, byla by to leÁĚ. Petr si ve svÁĚm obstaroÁĚnÁĚm koÁĚÁĚme odvezl vÁĚechny svÁĚ movitosti. O jeho veterÁĚnku se sice jako o movitÁĚ vÁĚi mluvit moc nedÁĚ, vÁĚdy tvrdÁĚ-val, ÁĚe svÁĚ prvnÁĚ- auto opustÁĚ- teprve, aÁĚ ÁĚkodovka skuteÁĚnÁĚ vydechne naposledy.

MÁĚli jsme jÁĚ- rÁĚdi, Popelnici jednu. Jako komplic pÁĚmi stÁĚhovÁĚnÁĚ- mu tedy poslouÁĚila vÁĚbornÁĚ! Ale co teÁĚ- mÁĚim dÁĚlat? Jak si bez auta odvezu z BÁĚevnova zranÁĚnÁĚho vlkodava?

Zavolala jsem Kamile.

ÁĚEau Lucy, volal mi Petr, ÁĚe jste se rozeÁĚil!ÁĚe, ÁĚekla trochu rozpaÁĚitÁĚ kamarÁĚjka.

ÁĚNo, uÁĚ jsem se bÁĚla, ÁĚe na tebe s telefonÁĚtem zapomnÁĚ!ÁĚe prohlÁĚsila jsem trochu jÁĚ-zlivÁĚji, neÁĚ by odpovÁĚ-dalo situaci, kdy od nÁĚkoho chcete pÁĚjÁĚit auto.

Kamila je moje spÁĚsa! Za chvÁĚli uÁĚ jsme frÁĚeli smÁĚr veterinÁĚrnÁĚ- ambulance, a jÁĚ jsem ze sebe koneÁĚnÁĚ mohla dostat vÁĚechny emoce dvou uplynulÁĚch dnÁĚ-

ÁĚBuÁĚ- rÁĚda, ÁĚe s nÁĚ-m nemÁĚj dÁĚti!ÁĚe ÁĚekla moje pragmatickáĚ kamarÁĚjka a jÁĚ vÁĚdÁĚ-la, ÁĚe mÁĚi zatracenÁĚ pravdu.

PÁĚmed veterinÁĚrnÁĚ- klinikou stÁĚla kromÁĚ znaÁĚky zÁĚkazu zastavenÁĚ- ÁĚada aut v ÁĚzkÁĚch rozestupech.

ÁĚCo je to za blbce? No takhle mÁĚÁĚe zaparkovat jenom ÁĚplnej vÁĚ!ÁĚe kÁĚmÁĚela nepÁĚmÁĚ-etnÁĚ Kamila, hystericky toÁĚila volantem a snaÁĚila se nacpat svojÁĚ- samochodku do dÁĚ-ry mezi auty, kam by se nenacpal ani velorex.

Ve chvÁĚli, kdy Kamila s ÁĚlevou prohlÁĚsila: ÁĚKdyÁĚ se chce, tak to jdeÁĚe, se ozval zvuk ohÁĚbajÁĚ-cÁĚho se plechu, kterÁĚ dÁĚ-vÁĚrnÁĚ- znÁĚme z filmu Titanik.

ÁĚDoprdele!ÁĚe vykÁĚikla jsem ÁĚlekem, ale z Kamilina vÁĚrazu obliÁĚeje ÁĚÁĚel naprostÁĚ pragmatismus bez ÁĚpetky pÁĚekvapenÁĚ-. DistingovanÁĚ otevÁĚela dveÁĚe a zcela klidnÁĚ vystoupila. Vystoupila jsem v hrÁĚnÁĚ pÁĚedtuÁĚe takÁĚ.

Na zÁĚdi ÁĚernÁĚho oplu pÁĚmed nÁĚmi se skvÁĚl ostÁĚme zelenÁĚ lak Kamilina omlÁĚcenÁĚho staÁĚmiÁĚ-kÁĚho auta.

ÁĚÁĚekl sis o to, blbÁĚe!ÁĚe prohlÁĚsila Kamila zcela klidnÁĚ, na adresu ÁĚernÁĚho vozu a sebevÁĚdomÁĚ odkrÁĚela ke vchodu do veterinÁĚrnÁĚ- ordinace.

ÁĚMÁĚme tady konÁĚ!ÁĚe odstrÁĚila Kamila sestru a hnala se se mnou v patÁĚich do ambulance.

Pan doktor ZvÁĚÁĚina s ovÁĚzanou rukou mÁĚ evidentnÁĚ rÁĚd vidÁĚl. ÁĚSleÁĚno ZoufalÁĚi, to jsem rÁĚd, ÁĚe jste tady!ÁĚe vykÁĚikl nadÁĚenÁĚ a za vedlejÁĚ-mi dveÁĚmi se ozval rÁĚmus padajÁĚ-cÁĚ-h hrncÁĚ. ÁĚVÁĚjÁĚ pejsek bude muset nosit dva tÁĚdny lÁĚ-mec kolem krku, ÁĚili jsme mu rÁĚnu na boku a nesmÁĚ- si vytahat stehy, otÁĚes mozku jsme vylouÁĚili a jinak jsou to jen drobnÁĚ odÁĚrky na nohÁĚch!ÁĚe podÁĚ-val se veterinÁĚÁĚ tesknÁĚ na svou ovÁĚzanou ruku.

RÁĚmus z vedlejÁĚ-ho pokoje sÁĚlil a tlumenÁĚ vrÁĚenÁĚ- nasvÁĚdÁĚovalo dramatickáĚmu boji. VzÁĚpÁĚtÁĚ- se otevÁĚely dveÁĚe a z nich se vyÁĚmÁĚ-til poloÁĚ-lenÁĚ Drobek s plastovÁĚm lÁĚ-mcem kolem krku. PokouÁĚel se mi skoÁĚit do nÁĚruÁĚe, upadl a hystericky se vÁĚlel po podlaze v touze sundat tu

potupnou plastovou vc ze svcho aristokratického krku.

Pipomnj mi to horor Vymta
jbla!že prohlásila hlubokm hlasem Kamila a s pozvednutm obom poklidn
sledovala vykulen válející se tele házející provazy slin.

Před najm autem se sejel mal
dav.

To je vj vz?že ukázal na m
hol- rtuovit dědek.

No, v podstatě, nějž no, vz je
to, vi?že pokukovala jsem po Kamile thnouc- za sebou polojlen vzpínající se
tn velikosti ponka.

Vy jste to tomu člověku
nabourala, paninko!že zakmiel na njs dědek a dodal s dikcí- soudce stavnho
soudu za jjsem to vjechno viděl z okna, anto jsem svědek!že dodal
nekompromisn a založil ruce bojovn na prsou.

Co se děje?že ozval se hlubok
chrapk z okna nad ordinací- a jj poznala svcho verejjho zachránce. z, to
jste vy slečno, tak pejsek vypadá dobtele zavolal chlápek z okna nadjen a
Drobek po nm radostn tknul.

Okno se zavmelo a vje
nasvědčovalo tomu, že se njs mohutn zachránce vydal pozdravit dolů osobn. V
tu rjnu mi to blesklo. Verejj- hrdina, ordinace, ern opl...Oden ern opl,
jeho opl! No nazdar!že vydechla jsem nahlas a za zjdy se ozvalo hlubok.eZdar!že

Koukjm, že nevděk světem
vjne!že pohladil svou zdemolovanou karoserii hrdina verejjho dne a mně se
nahrnul do tvjme nezvladateln rumnec.

Blbolila jsem už zase pit pmes
devit, pokoujela se rozpait poděkovat za verejjek a za hysterického mjvjn-
rajitofl- naznačit, že jsem velkm dlužníkem, kter je ochotn nst finann-
následky sv demoliční- činnosti.

A co takhle veeme slečno? Snad
mi nedjte kojem!že pmerujil moje zmaten jermovjn- peněženkou a v očích mu
zvljtn svtilo.

Jo, veeme, samozejm, zvu vsle zajermovala jsem naposledy peněženkou před jeho nosem a nacpal
kufru Kamilina auta.

Kamila nastartovala, zadkem svcho
auta ještě na rozloučenou pitelsky ukla naboenho oplka a jjsem dětinsky
zamávala z oknka pedvjc telefon u ucha na znamen-, že se ozvu.

Za dobrotu na žebrotu!že
povzdychla si Kamila bez špetky vlastnho pokjn-

No to je naprosto neuviteln!
Ten lovk mi včera zachránil psa a jj mu dneska znim auto. Co bude djil!?že
rvala jsem si na předním sedadle vlasy a s hrůzou si uvědomila, že naprosto
netujm, kde skončila zachrncova vizitka.

Hele a jak on se vlastn
jmenuje, co je za?že vyzvídala Kama a jj zjistila, že vm jenom o t jibalsk
hvzd v jeho oku.

Večer proběhl klidn. Drobeček
jako oficijn- invalida považoval za legitimn- m na celou noc vystrnadit z

postele. Spãjt jsem beztak neãjla, otevã™ela jsem Petrãv archivnã- exemplãjã™ argentinskãho ãervenãho, kterã½ jsme pã™ivezli pã™ed pãir lety pã™ã-mo z argentinskãch vinic. To byla dovolenãj jako vã-no! Milovali jsme se jako pã™ed lety i dvakrãjt dennã! Propadla jsem stã™ã-davãvzteku a sentimentu a vã-no mi hoã™klo na jazyku jako vzpomãnka na toho zrãjdcã, plakala jsem a vystã™ihovala po vzoru americkãch filmã Petrovu hlavu ze spoleãnãch fotek. Drobek ze spanãutãkal a poãjtãkãjval a za oknem tãjhle prãjelo.

Zachrãjncovu vizitku jsem objevila k rãjnu zapãchnutou mezi lãsteãky u telefonu. ãžMãjte patnãjct nepã™ijatãch vzkazãâ€œ hlãsil ããenskã½ hlas zãznamnãku s pã™ekvapenãm dãrazem na slovo ãžpatnãjctãœ. Moje matka a Petr mi jako nerozluãnã½ tandem zanechali patnãjct dãraznãch ãããj dostã- o zavolãjnã-. Vytoãila jsem matãino ãã-slo.

ãžLucino!ãœ zaã™vala do telefonu mãjti.

ãžMami!ãœ zaã™vala jsem rozvernãv stejnmãnu.

ãžMããeãj mi vysvãtlit, co dãlã Petr v Thajsku?ãœ vyprskla mãjti vyãã-tavãv a dodala: ãžVãera mi volal, ale moc mi toho neã™ekl. Pã™eruãjilo se spojenã-. Proã se v tãhle rodinãv jãvãjechno dozvãdãim jako poslednã-!ãœ

ãžMami, Petr je v Thajsku s jednou vychrtlinou a budeãj si muset zvyknout, ale tenhle ãlovãk mi uã¼ prãjh nepã™ekroãã-! Jestli nãco potã™ebuje, aã si zavolãj tãeba andãla strãjãnã½hoãœ odã™ã-kala jsem mãjmãsvou hoã™kou ããivnostnã- tragãdii.

Matka se s mã½m partnerskã½m neãspãchem smiã™ovala hoã™ce.

Petra mãla rãjda jako vlastnãho a jejã- monolog o tom, jak jsem nemoããnãj a nejsem schopnãj si udrã¼et chlapa nebral konce. Potã, kdy mi pã™edpovãdãla budoucnost, jako starã pannãv odvrãenã spoleãnostã-, kterã bude ããã-t jen se svojã- tlustou starou koãkou, poloããila mãjti rozhoã™enã telefon. ãžSe starou pannou se trefila zcela urãitãv,ãœ ãjtãpla jsem se pã™ed zrcadlem do svãho slovanskãho stehna,ãœãale s tlustou koãkou jsi maminko vedle jak ta jedle!ãœ mrkla jsem na vlkodava rozplãicãho v mã posteli a na chvã-li mã zachvãjtila nãha. RENATA FãKOVã, dalãjãzã-traã€!